

Sedaj smo prispeli do tretjega dejavnika človeškega duhovnega življenja, namreč do jezika občutkov, ali do nekdanjega duhovnega jezika, ki se ne more prevesti v besedo, saj lahko njegove začetke, nedojemljive svetu ustvarjenih bitij, slednji samo slutijo.

Na splošno imenujete ta jezik »glasba«; in čeprav jo zaznavate v sobi, v gozdu, v zraku in včasih celo pod zemeljsko površino, se še vedno ne zavedate njenega duhovnega pomena, namreč kaj je, zakaj je in kakšen je njen osnovni pomen.

Sedaj glejte, pri jeziku v artikuliranih glasovih oziroma pri razločno izraženem jeziku, sem vam razložil, da je duša, ki jo ženejo zunanji vtisi in sili notranja potreba, izumila sredstvo, s katerim je lahko sebi enakim sporočala, česa je bila polna njena notranjost in sem vam tudi razložil celoten nadaljnji potek, kakor tudi njegov izvor, učinek in konec.

Pri umetnosti sem vam pokazal, kako ta želi dati slikovnemu jeziku materialni izraz v znakih, slikah in oblikah, kar se v govorjenem jeziku v besedah vrši, preveč površno. Že pri tem zadnjem načinu izražanja je udeležen drugačen jezikovni način; kajti če želim imenovati predhodnega »jezik glave«, je le-ta jezik rok ali dejanja. Toda že tukaj je v višjem zanosu vključen jezik srca ali jezik občutkov (in zvoka), ki je sicer pogosto uporabljen tudi skupaj s prejšnjim besednim jezikom, vendar samo v povezavi s skrajno vzvišenimi Božanskimi zadevami, kjer preneha znanje in se prične vera!

Začnimo torej z obravnavo zadnjega najbolj vzvišenega jezika, ki ga uporabljajo le duhovi, z jezikom srca, ki izraža občutke. Torej prisluhnite:

Kadarkoli se duša, prežeta z vzvišenimi občutki, odpre vplivom narave, ob predpostavki, da lahko ti po slušnem organu prodrejo v njeno notranjost, so zvoki, ki dosežejo uho preko zvočnih valov, včasih takšnega vzvišenega značaja in vzbudijo v duhu, ki prebiva v najglobljem središču duše, hrepenenje po njegovi nekdanji resnični domovini, da duša potem čuti nekaj, kar je skoraj podobno duhovnemu poželenju. Vendar tega ne more ponazoriti s pomočjo besed, znakov, slik ali oblik. To zlivanje najrazličnejših zvokov usklajeno zloženih po taktu, ritmu in višini, je to, kar poznate pod imenom »glasba«. To je nihanje duha znotraj njegove komaj opazne kamrice, vzdrhtenje iz čistega ugodja, ki jo povzroči vzdrhtenje zvočnih valov, ki se, prav tako vznurjeni, medsebojno drgnejo ali odbijajo do točke udara oziroma trka, in z ustvarjanjem toplote osvobodijo vezane harmonične duhove elementov, ki jih vsebuje zrak. Ti duhovi, pijani od ugodja in osvobojeni, se v radostnem veselju (osvobodijo in) v veliki radosti porodijo enega ali več zvokov, ki prebudijo, ko dosežejo ušesni bobnič, ubrane občutke v najglobljem duhovnem človeku in nato te občutke posredujejo duši in celo telesu!

Ker se ti zvoki, kot duhovni proizvod, lahko posredujejo edino duhu in jih lahko razume le duh, je ta jezik duši nedostopen. Kajti ta je še premalo združena s svojim

duhom in, čeprav ima slutnjo o tem ter se predaja bodočim užitkom, ga ne more raztolmačiti.

Zaradi tega je glasba s svojo veliko močjo nad človeškim srcem in katerimkoli bitjem razširjena po vsej zemlji, ne da bi bila razumljena. Vsakdo čuti njeno vzvišenost, vendar pa nihče ne ve »Zakaj«!

Da bi lahko ujeli te zvočne valove zraka ali da bi sami lahko ustvarili podobne zvoke, ste torej izumili različna glasbila, ki so primerna za po snemanje teh nihanj vzbujenih zračnih valov tudi v snoveh, iz katerih so narejena, in bi iz njih izvabili podobna nihanja njihovih sestavnih delov tako, da se tudi tam ujeti sorodni duhovi osvobodijo!

To osvobajanje in mešanje s prostimi duhovi zraka, daje potem vsakemu glasbilu lasten zvok, kjer mora pri nekaterih glasbilih soglasno delovati dva, tri ali celo več predmetov, da bi dosegli želeni zvok!

Da bi spoznali, kako ste prišli do vaše glasbe, vam moram Jaz najprej povedati, da ste tako vi, kot tudi druga živa bitja, potrebo po tem, da daste svojim notranjim občutkom duška z neartikuliranimi glasovi, dobili takole: »Ko ljubezenski veter, ki vse prebuja, vzdiguje in vzpodbuja, veje preko celotnega stvarstva, ko niti žival in niti človek ne vesta, zakaj sta tako vesela in lahkega srca, tedaj človek čuti nežen pritisk, ki se nazadnje ne more izraziti niti z govorom niti s slikami ali oblikami, temveč samo s petjem, vzklikanjem in vriskanjem. In prav takšen občutek, ki človeka sili, da poje in vriska od veselja, vzpodbuja tudi živali, vsako skladno z njenim značajem, da se zahvaljuje Stvarniku in Tvorcu svoje blaženosti in sicer z zvoki, ki niso namenjeni, da izražajo besede, temveč, vsak za sebe, veliko več kot besede (preverite v Psalmih in pesmih – Glasba str. 54).

Ker Jaz, Stvarnik, nisem ustvaril mrtvo naravo, ampak takšno, ki Mi z veseljem pride naproti (glejte [Pridige 42](#) "resnično praznovanje Sobote"), sem v organe že bolj občutljivih živali položil priprave, ki dopuščajo proizvodnjo zvokov, da bi jih lahko uporabljale v podobnih, slutenj polnih, duhovno- preroških razpoloženjih. Na ta način sem obdaril bitja, ki so prikrajšana za govorjen jezik, z mnogo bolj vzvišenim, z jezikom zvokov!

Tako vidite, kako se Mi ptice pevke, vsaka na svoj lasten način, zahvaljujejo, ko njihova najgloblja notranjost zavoljo toplote, ali - povedano drugače - zavoljo ljubezni od radosti vibrira ali niha!

In tako vidite škrljanca zgodaj zjutraj, ko se prvi sončni žarek sreča z njegovimi očmi, kako se pripravlja, da bo poletel. Ob petju in slavljenju se dviga vedno višje, in višje kot je, lažja postane njegova notranjost, bolj lahko da duška v prsih ujetim občutkom, toliko prej lahko zapoje svojo pesem hvalnico v Mojo čast, dokler Mi, kot drobcena

pika v višavi, ne pošlje zadnje pozdrave in ga neizprosen zakon težnosti ponovno pritegne proti zemlji. Tam po kratkem času znova prične z enakim letom, a vselej z enakim rezultatom.

Če bi lahko razumeli različne hvalnice letečega, brenčečega in čričkajočega sveta, ki Me pomladi, ko se narava prebudi ob sončnem vzhodu, vsak dan slavi, bi se vi ljudje v vaši samozvani modrosti morali osramočeni skriti zaradi vaše brezbožnosti in trdosrčnosti. Kajti edino vi, med tolikimi drugimi vdanimi Mi bitji, ostajate tam popolnoma nedostopnih src, čeprav tudi vi vdihujete ta silni pomladanski dah, ki prežema vaša pljuča, pri tem pa mislite na kdo ve kaj, le na Mene ne!

Ali veste od kod izvira to petje ptic in raznolikost njihovih pesmi?

Glejte, tudi naslednje vam bom povedal; kajti vedeti morate, da nobeno glasbilo, ki ste ga izumili, ne izvira od drugje, kot iz same narave ustvarjenih bitij. Pozoren opazovalec živalskega sveta je svojim glasbilom dal podobne sestavne dele, ki jih je potem izpopolnjeval, iz takšnega nenehnega izboljševanja pa izhajajo glasbila, ki jih sedaj uporabljate (ti opazovalci so lahko tudi duhovi, ki potem vplivajo na tiste ljudi, ki sledijo tem zamislim in jim dopuščajo, da najdejo iskane izboljšave. Ur.).

Glejte, mnogim instrumentom, še zlasti pihalom, je kot norma služilo človeško ali živalsko grlo, v katerem se nahaja celoten (govorni) aparat, vse do sapnika z vibrirajočimi in drgetajočimi aparati, kot so hrustančasti krogi v samem grlu ter glasilna reža z vanjo segajočim, majhnim vibrirajočim jezičkom. Slednji ob zvenenju, glede na višino le- tega, spreminja svoje vibracije. Zvok, ki ga duša želi proizvesti, oblikuje z vzdrhtenjem zvočnih stebrov v notranjosti sapnika in s svojim lastnim vibriranjem. Ta zvok potem z udarjanjem ob nebo dobi svoj značilen glas oziroma zven.

Kar je tukaj glasilna reža, sta pri godalih zarezi v lesu, največkrat v obliki črke S, ukrivljene stene ustrezajo nebu, kot resonančnemu dnu, itn. Tako boste ob resnem opazovanju pri vsakem glasbilu, ki se uporablja med vami, kot prvo temeljno načelo prepoznali človeški ali živalski govorni organ.

Ker pa se mora zvok razlikovati glede na velikost organa in so še posebno pri pticah usta, oblikovana drugače, namreč kot kljun, se tudi zvok ustrezno modificira, kot ustreza posamezni ptici pevki.

Velikanska razlika, ki prispeva tudi k spreminjanju zvoka, njegovega nihanja in modulacije, nastaja zaradi dejstva, da se tako pri človeku, kot pri živali, vdihan zrak razlikuje od izdihanega. V zraku, ki se bo vdihnil, so vezani drugi elementi, ki se, vsrkani v živalsko telo, predelajo in kemično razgradijo. Kadar ptica poje, je zvok največkrat sestavljen iz delov vdihanega in izdihanega zraka, se pravi iz elementov,

ki ptico poživljajo in tistih, ki so odmrli. Sedaj pa glejte, zato je pesem vsake ptice različna, ker vdihava isti zrak kot druge, ob izdihu pa izloči samo tisto, kar sama ne more uporabiti; ta izdihani zrak pa se razlikuje pri vsaki živali, kakor tudi pri človeku. Tako je, poleg razlik v organih zvoka, različen tudi zvok, ki se proizvaja s temi izločenimi deli skupaj z zrakom. In kakor vsepovsod, tako je tudi tukaj, v preprostem poteku, ki vključuje eno in isto snov, ponovno raznolikost njegove uporabe tista, ki dokazuje Mojo Božanskost in Mojo moč, ker sem tudi tukaj, kot vedno, dosegel veliko v malem.

Glejte poleg tega obstaja še en vzrok, ki ima v celotni naravi velik vpliv. Iz naravoslovja boste izvedeli, da večina ptic pevk enostavnih peres in barv domuje na severni polobli vaše zemlje, medtem ko ptice na južni polobli svoje sostvaritve na severu daleč prekašajo v barvnem razkošju. Vendar pa so, kar se tiče petja, tako revno obdarjene, da najbolj blesteče ptice povzročajo najgrši trušč. To ima spet svoj vzrok v duhovnem tolmačenju glasbe.

Severna zemeljska polobla je skupaj s severnim polom del, ki iz velikega eteričnega prostora za zemljo vpija Duhovno, in južni pol s svojimi velikimi grebenastimi gorovji mesto, iz katerega tisto, kar se je porabilo v zemlji, znova izteka nazaj v eterični prostor.

Sedaj glejte, severni del ustreza zgornjemu delu človeškega telesa, kjer se nahajajo glava, srce in pljuča, južni del pa ustreza spodnjemu delu človeka. Po drugi strani je zemlja v zgornjem delu moški in v spodnjem delu ženska, v zgornjem pozitivna in v spodnjem negativna, z drugimi besedami, na severu prevladuje duhovno in na jugu materialno.

Na severu veliki eter in sonce vplivata na Duhovno in pri proizvodih zemlje potegneta na dan, če že ne raznolikost, pa vsaj najbolj krepke, najbolj hranljive rastline. Rastlinstvo in živalstvo na severu je majhno in neopazno, vendar v duhovnem smislu na višji stopnji.

Na jugu je ravno obratno; tamkaj je vse večje: kar je na severu le majhna rastlinica, je na jugu velikosti drevesa, a prinaša malo sadov. Kajti jug na svojem polu izloča porabljeni snov. Ta, potujoča od eterične atmosfere proti Ekvatorju, vse rastline bogato oplodi z elementi, ki bržkone pospešujejo njihovo rast, oblači ptice s snovmi, ob katerih se svetloba drugače lomi na njihovem barvitom perju. In tako jug porazdeljuje svoje življenjske moči skupaj z iztrošenimi elementi notranje zemlje ter ugodno pospešuje zunanjo rast, medtem ko se na severu zdi, da je zunanje zanemarjen, notranji duhovni značaj pa toliko bolj bujno uspeva.

Od tod izhaja velika zmožnost petja in raznolikost ptic na severu, in njihovo barvno

razkošje na jugu.

Tukaj, na severu, vlada Božansko prodirajoči žarek velikega duhovnega človeka, in tamkaj, na jugu, vpliv posvetnega človeka; tukaj modrost - tam oblika; tukaj duh - tam materija!

In če se sedaj želite zavihteti navzven, da bi prisluhnili harmoniji sfer, drug okoli drugega krožečih svetov, bi tudi tamkaj naleteli na enaka nasprotja: tam v glavi in v srcu veličastnost duha ter v spodnjem delu na veličastne barve in oblike; tukaj na življenje ljubezni, tam na življenje razuma. In višje, vse do duhovnih nebes, je zvok celo vedno bolj žlahten, vedno bolj harmoničen oziroma uglašen in čist in bolj milozvočen zato, ker tam prevladuje bolj duhovno življenje in se tam tudi bolj govori in razume le jezik srca.

Zgoraj, v velikem duhovnem človeku, kjer je glasba dosegla svojo najvišjo čistost, tam v središču, se v Meni kot Vseobsegajočemu zvok znova poosebi v Mojem Jazu. Tamkaj vse vibrira oziroma niha, svetloba, zrak in zvok, in ko tako vzdrhti v nikoli prej doživeti blaženosti, tam se duhovno življenje stopnjuje v največji možni meri.

Tam se razume edinole čustveno življenje; tamkaj v vsaki vibraciji najčistejših zračnih in svetlobnih valov vidimo v ustreznosti v eni obliki izražene najlepše ljubezenske besede in zahvalne molitve. Tam živi poezija, ki se prav talko zgolj zavoljo rimanega ritma in njegovih enakih zvokov, zdi poslušalcu veliko bolj vzvišena kot proza. Tamkaj živi ubranost v srcih duhov in v zlivanju zvokov. Tamkaj obstaja samo En zvok kot osnovni ton, ta služi vsemu kot osnova, vse prežema, in ta zvok - sem JAZ SAM!

In tako smo začeli z jezikom, ki je tamkaj modrost Mojih duhov, nadaljevali z umetnostjo, ki jo tam predstavljajo duhovne prapodobe vsega ustvarjenega in končujemo z glasbo, ki je tam jezik najglobljih občutkov, za katero noben tamkajšnji jezik nima besed, kjer nič ne more biti izgovorjeno ali izoblikovano; temveč je lahko le občuteno, tamkaj je poenoteno vse, kar se tukaj pojavlja ločeno kot troedinost v jeziku, umetnosti in glasbi; v modrosti, obliki in ljubezni; ali vzrok, učinek in razlog; ali preteklo, sedanje in prihodnje; bivanje, obstoj in nastajanje; toplota, svetloba in ljubezen; misel, pojem in ideja; JEZUS - Človek in Bog, Le-ta sedaj stoji pred vami.

Tam v središču stoji vaš OČE, ki s Svojimi rokami ohranja Svoje stvarstvo, Svoja ustvarjena bitja, poživljajoč jih vse s hrano iz Božanskega vira, in vam vsem kliče: »Uporabljajte jezik glasbo za izobraževanje drugih; uporabljajte umetnost za navduševanje drugih; uporabljajte glasbo, da bi drugim pokazali pot k čustvom in k Meni!«

Kakor sem nekoč rekel v hvalospevu: »Brez glasu, ni nič porojeno.« (glej knjigo

Psalmi in pesmi) tako tudi sedaj govorim: »Brez čustvenega življenja ni duhovnega prerojenja!«

Kjerkoli prevladuje izključno samo razum, ali se opazuje samo zunanja podoba, čustva pa so izključena, je tamkaj prisotno samo polovično duhovno življenje ali pa sploh nobeno, le životarjenje.

Kjer pa so vrata srca na široko odprta in do duhovnega ušesa s pomočjo zvočnih valov zraka prodirajo duhovni spomini lepšega in bolj duhovnega sveta, tam živi pravo čustveno življenje. To je tisto življenje, ki, dasiravno bomo v užitkih za ušesa, a vseeno bogato v polnosti življenja, v svojem vrhuncu daleč nad vsemi materialnimi in duhovnimi svetovi, vse najde v središču enega samega Bitja, v Mojem Jazu.

Prizadevajte si v smeri združitve z Njim; kjer bodo jezik, oblike in glasba stali duhovno utelešeni pred vašimi očmi v vseh stvaritvah. Tam boste nekega dne dobili rešitev mnogih drugih skrivnosti stvarstva, ki se tukaj ne morejo zapisati niti v tisoč letih, a se tam lahko dojamejo in razumejo z enim pogledom!

To je vaš cilj! Sedaj veste ali je vredno truda, da se na zemeljski poti življenja podvržete njegovim težavnostim, da bi tam nekoč v najčistejšem zvoku ponovno našli svojega Očeta, ki vam je med vašim navideznim zemeljskim življenjem dal slutiti toliko lepih stvari in toliko blaženosti!

Torej se borite! Vredno je truda, da postanete otroci Njega, ki vam lahko za en pogled ljubezni da osončja in vesoljske sisteme! Amen.

[Gottfried Mayerhoffer](#)